

Окончателен доклад на служителя по изслушването⁽¹⁾**Lundbeck (AT.39226)**

(2015/C 80/06)

I. КОНТЕКСТ

1. Настоящото дело се отнася за споразумения, сключени през 2002 г. между фармацевтичното дружество изобретател Lundbeck и четири фармацевтични дружества за генерични продукти относно производството и продажбата на анти-депресанта „Циталопрам“.
2. Комисията започна разследване въз основа на информация, получена от датския орган за защита на конкуренцията през октомври 2003 г. Разследването беше прекъснато поради разследване на конкуренцията във фармацевтичния сектор, продължило от януари 2008 г. до юли 2009 г.⁽²⁾
3. През януари 2010 г. Комисията откри производство срещу Lundbeck, а през юли 2012 г. — срещу четири групи предприятия за генерични продукти, участници в нарушението, когато изпрати изложението на възраженията.

II. ПИСМЕНА ПРОЦЕДУРА**1. Изложение на възраженията**

4. На 24 юли 2012 г. Комисията изготви изложение на възраженията (ИВ) срещу предприятията Lundbeck, Alpharma, A.L. Industrier, Arrow, Resolution Chemicals, GUK, Merck и Ranbaxy⁽³⁾. Тя изрази предварително становище, че споразуменията за уреждане на задължения, сключени между дружеството изобретател и дружествата за генерични продукти, са така наречените споразумения за плащане при закъснение и следователно представляват ограничаване на конкуренцията като цел, с което се нарушават член 101 от ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП.

2. Достъп до преписката

5. Всички страни получиха достъп до преписката под формата на DVD през август 2012 г.
6. През септември 2012 г. Alpharma, последвано по-късно от други страни, направи подробно искане за разкриване на всички редактирани части от така наречените „документи на Matrix“ в преписката на Комисията. За да отговори на тези искания, ГД „Конкуренция“ поиска от предприятието Lundbeck, предоставило документите на Matrix, да приеме мерки за разкриване на тези документи. Последващият процес за разкриване продължи няколко месеца.

3. Краен срок за отговор на ИВ

7. Първоначално ГД „Конкуренция“ определи срок от 10 седмици за получаване на отговорите на страните на ИВ, който беше удължен еднократно с около 3 седмици. Когато Alpharma помоли за допълнително удължаване с мотива, че желае да разгледа документите на Matrix преди да отговори на ИВ, ГД „Конкуренция“ предостави допълнително ограничено удължение, като обаче посочи, че то ще бъде последното. Тя уведоми страните, че ще получат възможност да допълнят своите отговори, в случай че документите на Matrix станат достъпни след изтичането на крайния срок. Впоследствие Alpharma, Arrow, GUK и Merck настояха за удължаване на срока, докато получат достъп до липсващите документи.
8. След като ГД „Конкуренция“ отхвърли това искане, четирите страни отнесоха до мен въпроса за удължаването на крайния срок за отговор на ИВ. Те твърдяха, че ако трябва да изпратят отговори, преди да получат пълен достъп до преписката, това ще доведе до нарушение на техните права на защита, тъй като документите на Matrix съдържат критична информация.

⁽¹⁾ Съгласно членове 16 и 17 от Решение на председателя на Европейската комисия от 13 октомври 2011 г. относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 275, 20.10.2011 г., стр. 29) („Решение 2011/695/ЕС“).

⁽²⁾ <http://ec.europa.eu/competition/sectors/pharmaceuticals/inquiry/>

⁽³⁾ H. Lundbeck A/S и Lundbeck Limited, Xellia Pharmaceuticals ApS и Alpharma LLC (понастоящем наречено Zoetis Products LLC) („Alpharma“), A.L. Industrier AS, Arrow Generics Limited и Arrow Group ApS („Arrow“), Resolution Chemicals Limited, Generics [UK] Limited, Merck KGaA, и Ranbaxy (UK) Limited и Ranbaxy Laboratories Limited („Ranbaxy“).

Прекъсване на крайния срок

9. Действително по принцип не се изисква страните да отговорят на ИВ, преди да получат пълен достъп до преписката и преди всички искания за допълнителен достъп да бъдат уредени. За да определя значението на документите на Matrix за защитата на страните и дали подходът на ГД „Конкуренция“ да наложи поетапен процес за отговорите на ИВ може по изключение да бъде приемлив в интерес на ефективността на производството с оглед на значението на документите на Matrix за защитата на страните, прекъснах временно срока, определен от ГД „Конкуренция“⁽¹⁾.
10. Искането за допълнителен достъп засягаше 29 документа, т.е. около 4 000 редактирани страници. Документите бяха част от документацията по делото Lagar в Обединеното кралство и по паралелни съдебни производства в други европейски страни. Те се отнасят до процесите на производство и са събрани по време на проверки за нарушения на патентни права в офисите на дружеството Matrix. Редакциите бяха направени в резултат на съдебно решение за одобряване на споразумение за решаване на делото в Обединеното кралство и нареждания за неразкриване на информация на други национални съдии по патентно право.
11. По моя инициатива ГД „Конкуренция“ заедно с Lundbeck и Matrix съставиха график, в който се определя кога другите страни ще получат достъп до поисканите документи Matrix. Впоследствие всички документи от Обединеното кралство бяха предоставени на разположение малко преди края на 2012 г., а документите от паралелните съдебни производства — до 31 януари 2013 г.

Удължаване на крайния срок

12. На 18 декември 2012 г. реших да предоставя на страните допълнително удължаване на крайния срок за отговор на ИВ. Следователно те трябваше да изпратят своите отговори, след като имат възможност да разгледат всички документи на Matrix, свързани със съдебното производство в Обединеното кралство, но преди да са получили достъп до документите от други паралелни съдебни производства, т.е. в периода 9—14 януари 2013 г.
13. Взех това решение, след като отчетох правото на страните на ефективно изслушване и обществения интерес от ефективно производство. Според мен документите на Matrix, свързани със съдебното производство в Обединеното кралство, бяха от потенциална полза за защитата на страните, но не, както твърдяха някои страни, „от критично значение“. За разлика от тях документите Matrix, свързани с паралелни съдебни производства, съдържаха малко допълнителна информация в сравнение с информацията, която вече се съдържаха в документите от съдебното производство в Обединеното кралство. Следователно заключих, че правата на защита на страните ще бъдат защитени, ако те получат възможност да разгледат документите, свързани със съдебното производство в Обединеното кралство, преди да отговорят на ИВ. Освен това взех предвид факта, че ГД „Конкуренция“ предложи на страните при желание да допълнят своите отговори, след като получат пълен достъп до документите на Matrix. И четирите страни предоставиха своите отговори навреме и нито една от тях не използва правото си за допълнение предвид на документите на Matrix, които станаха достъпни едва след изтичането на крайния срок.
14. Понеже никоя от страните не се обърна отново към мен във връзка с документите на Matrix, считам този въпрос за разрешен.

4. Процесуални претенции, предявени в отговорите на ИВ

15. Alpharma, Arrow, GUK, Lundbeck и Merck предявиха някои процесуални претенции в своите отговори на ИВ, които обаче бяха отправени само до ГД „Конкуренция“. По отношение на правата на защита Alpharma, GUK и Merck претендират, че прекалената продължителност на разследването на Комисията представлява нарушение на техните права на защита⁽²⁾. Във всички случаи те твърдят, че производството е продължило прекалено дълго и Комисията би трябвало да понесе съответните последици. По-долу ще анализирам двете части на тази претенция.
16. Член 41 от Хартата за основните права на ЕС предвижда, че в административни производства институциите на Европейския съюз трябва да разглеждат отнесените до тях въпроси в разумен срок. Въпросът дали административните производства се извършват в разумен срок, трябва да бъде оценен в светлината на конкретните обстоятелства по делото. По-специално, трябва да бъдат оценени контекстът, различните процесуални етапи, които Комисията следва, поведението на страните по време на процедурата и нейната сложност⁽³⁾.

⁽¹⁾ Според мен ситуацията по това дело беше подобна на ситуацията, описана в съображение 15 от Решение 2011/695/ЕС, и подобно решение за прекъсване беше оправдано.

⁽²⁾ Alpharma повдигна този въпрос още веднъж в писмо до мен, изпратено на 3 юни 2013 г.

⁽³⁾ Решение на Съда от 7 октомври 1999 г. по дело *Irish Sugar/Комисия* (228/97, Recueil, стр. II-02969, точка 278).

17. Въз основа на информацията, с която разполагам, смятам, че контекстът на делото, неговата сложност, различните процесуални стъпки, описани в ИВ, и поведението на страните не оправдават значителната продължителност на производството от 8 години и 9 месеца, считано от датата, на която Комисията е започнала разследването, до датата, на която е било изпратено ИВ.
18. Ако приемем, че е установено, че административната процедура е била неразумно дълга, Комисията би могла да бъде възпрепятствана от налагането на глоби, единствено ако страните докажат, че неуспехът на Комисията да проведе административното производство в рамките на разумен период от време действително е могъл да компрометира или повлияе неблагоприятно техните права на защита ⁽¹⁾. Тежестта на доказване пада върху страните, които трябва да представят убедителни доказателства.
19. След като разгледах представените доказателства, стигнах до извода, че страните не са доказали достатъчно надлежно от правна гледна точка, че прекомерната продължителност на разследването е нарушила техните права на защита. В отговор по-специално на подробната претенция на Alpharma отбелязвам, че преди всичко страната по делото има отговорност да гарантира, че нито времето, нито продажбата на стопанската дейност, свързана с предполагаемото нарушение, са причина за предполагаемото затруднение или неспособност да предостави всички възможни съществуващи оправдателни доказателства. В съответствие със съдебната практика предприятията имат задължение за грижа, според което те следва да осигурят добра счетоводна отчетност или ефективно съхранение на файлове, които ще позволят получаването на подробности за техните дейности, за да могат да предоставят необходимите доказателства в случай на съдебно или административно производство. Това задължение се прилага дори когато въпросната стопанска дейност е била продадена много преди започването на разследването ⁽²⁾. Подобно задължение съществува по отношение на достъпа до бивши работници и служители. Освен това Alpharma не е посочило с прецизността, която се изисква от съдебната практика ⁽³⁾, естеството и обхвата на оправдателната информация, за която се твърди, че е била изгубена с времето.
20. Моето заключение, че правата на страните на защита не са били нарушени, не означава, че значителната продължителност на етапа на разследване няма никакви последствия. С оглед на правото на добра администрация и в съответствие със съдебната практика ⁽⁴⁾ считам, че първата фаза на административната процедура е била неоснователно дълга. Това следва да бъде взето предвид при определянето на глобата.

5. Достъп до отговорите на другите страни

21. ГД „Конкуренция“ предостави на всички страни достъп до копия на неверителния вариант на отговорите на ИВ на другите страни. Страните получиха възможност да представят писмени преди устното изслушване. Alpharma, Lundbeck и Ranbaxy представиха допълнителни мнения преди устното изслушване, а A.L. Industrier — след това.

III. УСТНА ПРОЦЕДУРА

22. Всички страни по производството с изключение на Resolution Chemicals упражниха своето право на устно изслушване, което се проведе на 14 и 15 март 2013 г.

IV. ПРОЦЕДУРА СЛЕД УСТНОТО ИЗЛУШВАНЕ

1. Писмо с факти

23. На 12 април 2013 г. Комисията изпрати писмо с факти (ПФ) на Alpharma, Arrow, GUK, Lundbeck и Ranbaxy. Писмо с факти беше изпратено също на бившето дружество майка на GUK — Merck, и на бившето дружество майка на Alpharma — A.L. Industrier на 6 май 2013 г. Всички страни получиха 10 календарни дни за отговор.

2. Удължаване на крайния срок

24. След като получиха ПФ, Alpharma, Arrow, GUK и Lundbeck изпратиха искане — първо до ГД „Конкуренция“ и, след като то беше отхвърлено, до мен — за удължаване на крайния срок за отговор на ПФ.

⁽¹⁾ Решение на Съда от 8 юли 2008 г. по дело AC-Treuhand AG/Комисия (99/04, Сборник, стр. II-1501, точка 58).

⁽²⁾ Решение на Съда от 14 март 2013 г. по дело Fresh del Monte Produce Inc./Комисия (587/08, все още непубликувано в Сборника, точки 683 и 684).

⁽³⁾ Решение на Съда от 21 септември 2006 г. по дело Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия (105/04, Recueil, стр. I-8725, точки 56—60).

⁽⁴⁾ Решение на Съда от 16 юни 2011 г. по дело Heineken Nederland BV and Heineken NV/Комисия (240/07, Сборник, стр. II-03355, точки 290 и 291).

25. GUK поиска да прекъсна срока за неговия отговор на ПФ, докато взема решение по претенциите на страните, че Комисията е трябвало да изработи допълнително изложение на възраженията (ДИВ) във връзка с някои от доказателствата, представени в ПФ, и ново ПФ, в което се пояснява предназначението на някои от доказателствата (вж. раздел IV.4 по-долу).
26. Отбелязвам, че макар съгласно мандата, с който разполагам, да мога да разгледам претенциите, представени от GUK и другите страни, не разполагам с правно основание да издам решение по тези въпроси. Това означава също, че не мога да прекъсна крайния срок.
27. Четирите страни получиха различно удължаване в съответствие със своите индивидуални обстоятелства. Всички страни предадоха своите отговори в рамките на съответните срокове.

3. Достъп до отговорите на другите страни

28. ГД „Конкуренция“ предостави на всички страни достъп до копия на неверителния вариант на отговорите на другите страни на ПФ и им даде възможност да представят своите забележки по тях. Само Lundbeck представи своите забележки.

4. Процесуални претенции по отношение на писмата с факти

29. Arrow, GUK и Lundbeck повдигнаха две процесуални претенции по отношение на ПФ. След като ГД „Конкуренция“ отхвърли тези жалби, страните отнесоха въпросите за разглеждане до мен.

Необходимо ли е допълнително изложение на възражения?

30. Първо, по отношение на общо 10 от 62 точки в ПФ трите страни твърдяха, че новите доказателства и тяхното предназначение, според посоченото от Комисията, надхвърлят рамките на проста подкрепа на възраженията в ИВ. По-скоро според тях с тези точки Комисията е преформулирала съществено възраженията, като е добавила допълнителни възражения или е изменила присъщото естество на нарушението. Така страните поставиха под съмнение дали подобни доказателства могат да бъдат предадени чрез ПФ и дали не е трябвало Комисията да изготви ДИВ, ако е възнамерявала да разчита на тези доказателства.
31. ДИВ следва да се изготви, когато Комисията повдига допълнителни възражения или изменя самото естество на възраженията ⁽¹⁾, докато ПФ е достатъчно, когато Комисията само въвежда нови доказателства, за които се счита, че ще послужат в подкрепа на възраженията, вече представени в ИВ ⁽²⁾. Вторият формат е напълно съвместим с правата на защита, по-специално, когато той се прилага с цел да се оборват аргументите, представени от страните по време на административната процедура ⁽³⁾.

32. След като анализирах десетте точки от ПФ, във връзка с които страните твърдяха, че е необходимо изготвянето на ДИВ, не мога да заключа, че с някои от тези точки се повдигат допълнителни възражения или се изменя естеството на съществуващите възражения. Тези точки, както и другите точки в ПФ, се въвеждат в голяма степен в отговор на забележките на страните по отношение на ИВ. Евентуално някои от претенциите може да са били провокирани от неподходящото посочване на предназначението на новите доказателства (вж. по-долу). Във всеки случай въвеждането на нови инкриминиращи доказателства, дори отчасти от различен вид в сравнение с вече приведените доказателства, не налага необходимостта от ДИВ. Следователно заключавам, че правата на защита на страните не са били нарушени с въвеждането чрез ПФ на десетте точки, които са предмет на жалбата.

Неясно ли е писмото с факти?

33. Второ, по отношение на общо 23 от 62 точки от ПФ трите страни твърдяха, че ПФ е неясно, двусмислено или твърде кратко, що се отнася до предназначението от Комисията използване на някои от новите доказателства. Тези точки частично се припокриват с десетте точки, за които страните искат да бъде изготвено ДИВ.

⁽¹⁾ Вж. Решение от 24 май 2012 г. по дело *MasterCard Inc. и други/Комисия* (111/08, все още непубликувано, точка 268).

⁽²⁾ Вж. Решение на Съда от 20 март 2002 г. по дело *LR AF 1998 A/S, преди Løgstør Rør A/S/Комисия* (T-23/99, Recueil, стр. II-1705, точки 190—193); вж. също Решение на Съда от 29 април 2004 г. по съединени дела *Tokai Carbon Co. Ltd и други/Комисия на Европейските общности* (T-236/01, T-239/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 45) и Решение на Съда от 30 януари 2007 г. по дело *France Télécom SA/Комисия* (T-340/03, Сборник, стр. II-107, точка 30).

⁽³⁾ Вж. решението на Съда по дело *MasterCard Inc. и други/Комисия*, цитирано по-горе, точка 273.

34. По-специално, страните твърдят, че връзката между доказателствата и възраженията, изложени в ИВ, е неясна. Те настояват, че предполагаемата неяснота ще попречи на способността им да се защитят.
35. За да се осигури възможност адресатите на ПФ да изразят ефективно своите мнения относно нови доказателства, в ПФ трябва да се цитира параграфът в ИВ, за който то се отнася, и да се обясни значението на новите доказателства за вече представените възражения ⁽¹⁾.
36. Макар да съм съгласен, че в няколко случая Комисията е могла да обясни по-добре как смята да използва новите доказателства, не считам, че правата на защита на страните са били нарушени.
37. Първо, с изключение на един случай, за всяко ново доказателство в ПФ се посочва параграф или раздел от ИВ и как Комисията възнамерява да го използва.
38. Второ, в единствения случай, в който в ПФ не е указан параграф от ИВ, както и в случаите, в които се твърди, че планираното използване на новите доказателства е неясно, от съдържанието на ПФ и ИВ е възможно логично да се извлече значението на новите доказателства за конкретно възражение ⁽²⁾.
39. Това заключение се потвърждава от отговорите на страните на ПФ. Те показват, че страните са разбрали или, най-малкото, са успели да заключат за всяка от 23-те точки значението на новите доказателства за възраженията, изразени срещу тях. В това отношение отбелязвам, че в случаите, в които една страна не е отговорила на предполагаемо неясна точка, поне една друга страна е дала отговор на тази точка и е установила правилно връзката между новите доказателства и възражението, за което се отнася.
40. Когато в един случай една страна е отговорила, позовавайки се на различно възражение от това, на което е реагирала друга страна, това най-вероятно се дължи на други причини, а не на предполагаемата липса на яснота в ПФ.
41. Следователно заключавам, че критикуваните точки в ПФ не са повлияли на способността на страните да упражняват ефективно своите права на защита и че предполагаемият недостатък не е повлиял на изхода от процедурата.

5. Други процедурни претенции по отношение на писмото с факти

Lundbeck

42. На 22 май 2013 г. приблизително един месец след отговора си на ПФ, Lundbeck изпрати до мен допълнително мнение, в което твърди, че ПФ е подкопало неговото процесуално право и право на защита. Макар в мнението да се потвърждават повечето аргументи, които вече бяха разглеждани по-горе, Lundbeck изрази и две нови претенции ⁽³⁾.
43. Първо, Lundbeck счита, че Комисията е нарушила задължението си за провеждане на производството по безпристрастен и обективен начин. Според него Комисията игнорира доказателства, които потвърждават мненията на Lundbeck и на дружествата за генерични продукти, и приема безусловно доказателства, които подкрепят собствените ѝ твърдения. Според Lundbeck от ПФ още веднъж е очевидно, че Комисията не е успяла да оцени доказателствата в преписката по правилен, обективен и неизкривен начин, пропуснала е да вземе предвид всички доказателства, които са от значение, включително забележките на Lundbeck, и не е изключила оспорваните и недостатъчните доказателства.

⁽¹⁾ Решение на Съда по дело LR AF 1 998 A/S, цитирано по-горе, точка 191; вж. също Решение на Съда от 27 септември 2012 г. по дело *Vermeer Infrastructuur BV/Комисия* (T-353/06, все още непубликувано, точка 182).

⁽²⁾ Ситуацията, в която връзката между ПФ и ИВ не се разбира лесно, по мое мнение е подобна на ситуацията, пред която беше изправен Съдът в своето решение от 10 март 1992 г. по дело *Shell/Комисия* (T-11/89, Rescueil, стр. II-757, точки 56 и 62); вж. също Решение на Съда от 30 септември 2003 г. по съединени дела *Atlantic Container Line AB и други/Комисия на Европейските общности* (T-191/98, T-212/98 до T-214/98, Rescueil, стр. II-3275, точка 162); и Решение на Съда от 10 март 1992 г. по дело *ICI/Комисия* (T-13/89, Rescueil, стр. II-1021, точка 35). Следователно тестът, приложен за последната ситуация, следва също да бъде уместен и в този случай.

⁽³⁾ Тъй като Lundbeck ми предаде подробна жалба на много късен етап от производството, мога да я разгледам само в резюмиран вид.

44. След цялостен преглед на аргументите, без да давам предварителна оценка на основателността по същество на представеното от Lundbeck, стигнах до извода, че твърдението на страната не е основателно. Правото на добра администрация включва задължението за внимателно и безпристрастно проучване на всички важни аспекти на отделните дела ⁽¹⁾. Въпреки това фактът, че Комисията не приема аргументите на дадена страна, не означава, че е пристрастна. Постоянното различно тълкуване на съответни доказателства също не е равносилно на пристрастност. Нещо повече, в ПФ само се представят нови факти. В него не се обсъждат аргументите и не се оценяват доказателствата, представени от страните в отговор на ИВ. Това трябва да бъде направено в напълно обоснованото окончателно решение. Следователно изглежда неуместно обективността и безпристрастността на производството на Комисията да бъдат оценявани на тази основа. Въпреки това, дори ако ИВ и изявленията на Комисията по време на устното изслушване бъдат взети предвид, не считам твърдението на Lundbeck за оправдано.
45. Второ, Lundbeck претендира, че член 6, параграф 3, буква г) от Европейската конвенция за защита правата на човека е бил нарушен, тъй като в ПФ се разчита на информация от една конкретна трета страна, която не е част от производството, без на Lundbeck да е била дадена възможност да разпита тази трета страна и провери истинността на нейните твърдения.
46. Считам и това твърдение за необосновано. По време на административната процедура Комисията не е задължена да предостави на страните възможност да разпитват трети страни относно техните твърдения спрямо Комисията. Правата на страните на защита са спазени, ако твърденията, използвани от Комисията, са записани в преписката, на страните е предоставен достъп до тях и след постановяването на окончателното решение те могат да бъдат отнесени до Съда на Европейския съюз ⁽²⁾. Такъв беше случаят тук. На Lundbeck беше предоставен достъп до въпросното изявление преди устното изслушване и възможност да го коментира.
47. Следва да се отбележи също така, че Lundbeck повдигна този въпрос на много късен етап от производството. Ако Lundbeck е считало за важно за своята защита да изслуша третата страна по време на административното производство, то е могло да предложи на Комисията да покани третата страна на устното изслушване или да организира тристранна среща, както е посочено в най-добрите практики ⁽³⁾. Съгласно информацията, с която разполагам, Lundbeck не е направило такива предложения.
48. Въз основа на това заключавам, че правата на защита на Lundbeck не са били нарушени.

Alpharma

49. На 3 юни 2013 г., пет месеци след неговия отговор на ПФ, получих писмо от Alpharma, в което се повдигат три основни въпроса ⁽⁴⁾.
50. Първо, страната претендира, че в своето окончателно решение Комисията вероятно ще измени значително констатациите относно Alpharma поне по три въпроса, а именно потенциалната конкуренция, прехвърлената стойност и правния и икономическия контекст. Alpharma помоли Комисията за възможност да изрази своето мнение по изменените констатации преди приемането на окончателното решение.
51. Анализирах внимателно проекта на решението с оглед на претенцията на Alpharma и предоставените три примера. Не можах да констатирам, че проектът на решение изменя възраженията или въвежда нови доказателства, по които страната не е имала възможност да направи забележки след изпращането на ИВ и по-късно, след изпращането на ПФ. Следователно отказът на ГД „Конкуренция“ на искането на Alpharma не представлява нарушение на правото на страната да бъде изслушана.
52. Второ, Alpharma твърди, че пет предварителни констатации относно Alpharma в ИВ вече са неточни, а именно относно правния и икономическия контекст, връзката между плащанията и ограниченията на навлизането, размера на трансфера на стойност, потенциалната конкуренция и обхвата на споразумението за уреждане на задължения. Предполага се, че ИВ се основава на фактически допускания по отношение на тези пет констатации, които впоследствие са се оказали неточни. Според Alpharma тези слабости не са били премахнати от ПФ. По-скоро, в документа се въвеждат нови факти, които са в противоречие с фактите в ИВ. Предвид на това разнообразие на обръквачи и противоречащи се факти и обвинения според Alpharma Комисията не е успяла да обясни кои от фактите счита

⁽¹⁾ Решение на Съда от 20 март 2002 г. по дело *ABB Asea Brown Boveri/Комисия* (Т-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 99).

⁽²⁾ Решение на Съда от 27 юни 2012 г. по дело *Coats Holdings Ltd./Комисия* (Т-439/07, все още непубликувано, точки 174 и 175).

⁽³⁾ Вж. Известие на Комисията относно най-добрите практики за водене на производства, свързани с членове 101 и 102 от ДФЕС (ОВ С 308, 20.10.2011 г., стр. 6), параграфи 68 и 69.

⁽⁴⁾ Като се има предвид, че Alpharma сведе до мое внимание няколко въпроса и внесе всеобхватна и много подробна жалба на много късен етап от производството, мога да я разгледам само в резюмиран вид.

за правилни, което затруднява разбирането на това кои доказателства Комисията възнамерява да използва и какви са обвиненията, повдигнати срещу Alpharma. При тези обстоятелства дружеството претендира, че е невъзможно да се защитава по подходящ начин. На тази основа Alpharma ме помоли да препоръчам на Комисията да изготви ДИВ или да предостави пояснение, като ясно посочи възраженията срещу дружеството и фактите в подкрепа на тези възражения преди приемането на окончателното решение.

53. Разгледах обстойно и този процесуален въпрос без да отчитам твърденията по същество, направени от Alpharma. Въпреки това не мога да заключа, че неговото искане е оправдано.
54. Страната вече е получила отговор на въпроса кои факти Комисията счита за точни. След като Alpharma повдигна същия въпрос и пред ГД „Конкуренция“, му беше отговорено, че Комисията счита новите факти в ПФ за точни. В това отношение следва също така да се отбележи, че повечето от новите факти по отношение на Alpharma, включени в ПФ, бяха предоставени от самата страна след издаването на ИВ, макар ГД „Конкуренция“ да беше изпратила искане за предоставяне на тази информация още през март 2011 г.
55. Освен това в ПФ, получено от страната, за всеки нов факт се посочва за коя част от ИВ се отнася, както и значението му за възражението. Следователно Alpharma е могло да изрази своето мнение относно новите доказателства и тяхното значение за възраженията. Противно на това, което твърди Alpharma, Комисията не е задължена да посочва в ПФ или в ДИВ кои от фактите, включени първоначално в ИВ, счита за неточни с оглед на доказателствата, открити впоследствие. Освен това Комисията не е задължена да предоставя правна оценка на новите факти. Както вече беше посочено по-горе, Комисията има задължението да изработи ДИВ, само когато желае да измени съществуващи възражения. Следователно считам, че правата на защита на Alpharma не са били нарушени.
56. Накрая, съгласно мандата на служителя по изслушването той няма право официално да препоръчва на Комисията да предостави разяснения по определени възражения или да тълкува определени факти в подкрепа на тези възражения в полза на дадена страна, както изглежда смята Alpharma.
57. Трето, макар и само по отношение на една точка, Alpharma също твърди, че в ПФ не е обяснено по задоволителен начин как Комисията възнамерява да използва новите факти. Не считам, че правата на защита на страната са били нарушени и се позовавам на проведения от мен анализ на подобни претенции на други страни в настоящото производство в раздел IV.4 по-горе. Във всеки случай отговорът на Alpharma на ПФ показва, че страната е разбрала ПФ.
58. Накрая Alpharma обърна внимание на прекомерната продължителност на административната процедура. По този въпрос се позовавам също на анализа си на подобни претенции в раздел II. 4 по-горе.

V. ПРОЕКТЪТ НА РЕШЕНИЕ

59. Смятам, че проектът на решение се отнася само до възражения, по отношение на които страните са получили възможност да изразят своите мнения.
60. Като цяло заключавам, че всички участници са имали възможност да упражнят по ефективен начин своите процесуални права на защита по това дело.

Брюксел, 17 юни 2013 г.

Michael ALBERS